

Men hennes war för grof tilltagen,
Och alla märken öfvergiel,
Och nåsor af de största slagen,
Mot hennes, woro som en prick.

37.

Att Nåsan henne war till hinder
När som hon hade lust till Euf,
Den harmen war, min sann, ej minder;
Ty det war hennes halfwa lif,
Att wara ful och ej få tråta,
Det fann hon ej sin räkning i;
Hon wille heldre aldrig dra,
Och heldre aldrig Drottning bli.

38.

Matts blef altså, som förr en Krypka,
Han sydde ej sin toma Punga,
Han ändrade ej stånd och lycka,
Hon blef ej Drottning, Han ej Kung:
Högst lycklig att han än ej hade
Sin sista dunskan och förlöst,
Att han kund' hela Kärnagens skade!
Eländig lycka, Usel tröst!

39.

Så ser man städs de Öddeliga,
Ta felt i sina Önske wal,
De mena långt i höiden stiga;
Men falla ner i större qwal:
De gå med stor förhoppning sjuka,
De se på andras lycka sneda;
Men kunna likväl rått ej bruka
Den lilla Del dem Himlen gett.

S a g a n

om

K o r f w e n ,

eller de

menstliga önskingarnas
oflofhet.



114

S O D E R S H O L M , 1825.

Tryckt i Ecksteinska Boktryckeriet.

Det war en gång en fattig Bonde,
Som, ledsen wid sin Ox och Plog,
Gaf både pisk och pack hin onde,
Och gick till näst belågna Ekog;
Der satte han sig wid en Klyfta,
Betraktade sin tunga werld
Och börja' äntlig sucka, snyfta,
med bön om skyndsamt hådanfärd.

2.
Kom, död! sa' han, och mig förlofa,
Från detta lifwets olycksfall,
Ell' kom, o Thor! och mig förkrofa
Med Viunælds blift och Ålpekall;
I stället för tillräcklig nåring,
Har du mig tilldelt stryk och slåg,
En fruckelds Plog, en elak Råring;
Jag ger på båten sådant skräp.

3.
Fast Herrgårds fogden mig har drifwit,
Lifsom den värsta Mårr i Skjuts,
Har du mig likväl aldrig gifwit
Så mycket, som en Tuagebus;
När som för Rånkor Rånsmans glopen,
Har pantat ut båd' Ro och So,
Samt hotat mig med Knekte-hopen,
Då har du hjälpt mig wist, kan tro.

4.
Du har ej wärdat dig böhöra,
När'n önskning af mig, all min tid,
Lat då min sista bön dig röra:
Tag lifret, som jag ledsnar wid!
Kom frist med dina Torndöns-wiggas

— II —
33.
Hon redan Thronens Trappa måtte
Med öfwermodigt tanke-språng,
Och i sin dumma fröjd förgåtte
Hur hennes Näsa blifwit lång:
Hon såg der tusen Rökwerk stiga,
Till hennes nya Majestät;
Och tusen för sig buga, niga,
Som wille kyssa hennes fjät.

34.
Hon satt på Thronen redan twungen,
Fast han är stor, och stackars Mats,
Som likväl skulle wara Rungen,
Knappt fick bredwid sin Drottning plats;
Hon syntes der lik surdeg gåsa,
Och öfwa sin förmanna lat;
Men, Åck! när hon fick se sin näsa,
Hur steg hon ned af Thronen, flat!

35.
Hon ingen storhet mera finner,
Än den som hennes näsa har,
Dess wäldes längd i hast försvinner,
Men Näsans längd likväl blir qwar;
Hon står emellan twenne lågar,
Och kan ej fatta wist beslut;
Hon knappt åt Thronen titta wägar,
Som hennes näsa då ser ut.

36.
Hon wiste väl att man plär gifva,
Äf stora Näsor stora rön,
Fast ej de finnas alltid wisa,
Och höra till det andra Rön;